

Flanelová 2011

aneb

... fakt je tu podzim...

Flanelová

27.10. - 30.10.

Sraz je v Cheznovicích na ubytovně někdy kolem 18té. Podsráz máme na Hlaváku. Tento stav vydržel do dopoledne, dne odjezdu. Změna, podsráz bude v Radotíně přistoupením Standy do vlaku. Další změna se udála těsně před odjezdem. Bude to v Černošicích. A nebude to vlakem, dojedeme tam po svých. Že to vypadá divoce? Nejen vypadá. Je to divoké...

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Praha	0	539	0	0	21

Můj odjezd byl opět komplikovaný. Od výpravy Daniely jsem měl zaparkovanou Mašinku v Karlíně na balkóně. K tomu byl důvod, a to dílčí opravy a nutné úpravy. Kromě nového zadního pláště dostala Mašinka nové oplechování přední části zadního nosiče a nový držák nových přípojovacích konektorů. Také došlo ke generální opravě této oblasti. Potud v pořádku. Jenomže veškerá na plnosbalená bagáž prodlévá na Dukle na Podbabě. Takže tam musím dojet, odpojit nepotřebné části bagáže s lemní výbavou, dosypat potraviny a věci na sebe související se zimou a až to bude, vrátit se k Vltavě a po Smíchovské straně opustit Prahu. Trasa Karlín, Podbaba, Štefánikův most je dlouhá 10 kilometrů. dalších deset je to k Barrandovskému mostu a dalších 15 do Černošic. Ale jede se dobře, je pod mrakem, lehce vlhko, akorát průjezd Prahou je mezi autama.

Celou cestu se neděje nic, co by stálo za záznam.

V Černošicích jsme se opravdu sešli a dohodli se na úspoře ujetých kilometrů vlakovým přejezdem do Berouna. Vlak přijel, opravdu nás odvezl a z Berouna jsme pak jeli po stezkách do Zdic. Zase se nestalo nic zajímavého. Ze Zdic odbočujeme na vedlejší přes Zdice, Praskolesy do Hořovic. Cestou jsem dospěl k názoru, že musím dopumpovat zadní kolo. Bohužel nelze použít kompresor z důvodu nedobitých baterií. Takže pumpičku ven a jdeme na to. Po chvíli snažení jsem dospěl k tlaku, který už pumpička nezvládala. Standa mi nabídnul svou, lepší. Smutné bylo, že měla poškozený šlahounek. Tak nic. Dofoukal jsem kam to šlo, i když pořád málo, a jedeme dál. Jenom je blbý, že mě opouštějí síly a jede se mi čím dál hůř.

Jsmo v Hořovicích. Tady jsme se rozhodli zajet do cykloservisu a koupit šlahounek. Ano, jsme tu 15 minut po zavíračce. Tak zas nic... Pak opět jedeme. Komárov, Olešná. Zastávky na odpočinek jsou čím dál častější. Před Olešnou je to tak špatně, že jdu kus pěšky. Pak jsme se ptali nějaké paní na zastávce kam dál. Nejdřív nás poslala na opačnou stranu ale pak to opravila ... „Na křižovatku, pak z vinglu jakoby rovně...“

No, potěš. Křižovatku jsme našli, směr zvolili správný. To z vinglu znamenalo, že se jde se sice rovně přes křižovatku, ale trochu mimo osu křižovatku. Ve vesnici jsme byli za chvíli. Ubytovnu jsme po chvíli hledání našli. Ale neobešlo se to bez dobrodružství. Na

netu Standa našel objekt pěkně nasvícený a hezky vyfocený. Měl být trochu rozsáhlý, žlutý a na vývěsním štítu měl být Gambrinus. V realu byl barák ve tmě, bílejší, pod lešením a bez reklam. Hledal se fakt skvěle.

Další trochu záškolbrt bylo probourat se dovnitř. Standa volal správci a ten to nezvedal. Pak zkusil jiné číslo a na něm byl ubezpečen, že správce na ubytovně je. Do toho všeho vyšla ven skupinka ubytovaných dělníků a než si zapálili, řekli nám, že správce je určitě na svém pokoji a tutově spí. Pak ho jeden dovedl na místo a další, co vím je, že pak už všechno proběhlo dobře.

Vyhradil nám místo pro kola a zavedl do pokoje. Odložili jsme si a šli najít

hospodu.

Ani to nebylo vůbec jednoduché. Objekt, ve kterém prodléváme sice hospodou oplývá, ale je poněkud uzavřena. Prý to souvisí s rekonstrukcí, která zde burácí. Dělníci nás poslali někam, kam, to jsem nepobral. Tak jsme šli jen tak někam. Cestou jsme potkali nějakou paní s dítětem a ta nám popsala cestu a dala orientační body. Pak ale pronesla, že jsme přešli hřiště, kde je také nálevna. Rozhodli jsme se ten kousek vrátit.

Tak ano, hospůdka tu je, akorát zavřená. Sice se tam svítí, ale nikde nikdo a na uzavřené mřížce jsou dva masivní zamčené zámky. Tak tudy ne. Vydáváme se zase směrem původním. A jak tak jdeme, potkali jsme dvojici. Ona se nás viditelně bála. On nám znovu vysvětlil kudy dál. Šli jsme naznačeným směrem a po minutě všech bodů a nenalezení kýženého jsme se začali vracet. V tom okamžiku ze zatáčky přijel Šnek. Fajn, prima a paráda. Teď ještě tu hospodu. Vrátili jsme se k poslednímu bodu, Obecnímu úřadu. Tam stála skupinka mladochů. Standa se jich znovu zeptal na hospodu. Z hloučku vyšel zase ten kluk, co už nám jednou radil. Teda ten si o nás musí myslet věci. Teď už nenechal nic náhodě a dovedl nás až před hospodu. Byla za rohem, vzdálená asi 50 metrů. To u něj musíme být za úplné kretény. Ale pravdou je, že je tma a štít není osvětlen. Dig.

Neuvěřitelné bylo, že jsme okolo tohoto restauračního zařízení prošli 2x a neviděli jsme ho. Je jasné, že majitel musí přidat peněz do výdajů na reklamu, pokud chce najít i hosty z okolních obcí příp. z Prahy, Horních Jirčan a Plzně. Sar.

Vešli jsme dovnitř. Bylo tu pár lidí a na dotaz výčepáka co si dáme jsem kontroval otázkou, zda ty nápisy na tabuli fungují. Šlo o místní jídelní lístek. Místo odpovědi otevřel dveře ven a do dvora zavolal ženské jméno a zase zavřel. Pak nám přinesl pivo. Za chvíli přišla asi jeho žena a od toho okamžiku jídelák fungoval. Já jsem si objednal smažák, pánové nic.

Tady se chtěl Standa vyjádřit o místních pánec, jak mají postavu velmi upravenou veřvou a pivem. Nevím proč, ale příspěvek nedodal...

Seděli jsme, usrkávali pivo, bavili se, poslouchali kecy jdoucí od vedlejších stolků, já jsem povečeřel, prostě pohoda.

Před jedenáctou jsme se přesunuli na ubytovnu a začali s přípravami na noc.

Než jsme to dokončili, přišla paní všechno dozařít a vyúčtovat. Pak se zhaslo a dál nevím...

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Dení kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Cheznovice	53	611	72	17,4	16 - 2

Ráno 28.10 pátek

Probudili jsme se v půl deváté. Standa nás neustále honil z postele a nutil do závrtných výkonů. Odjezd nepřinesl nic mimořádného. Jen drobnost. Už vím proč jsem včera málem chcípl. Mám oproti jindy zimní boty. A ty mají oproti normální jízdní obuvi o dva centimetry vyšší podrážky. Takže jsem posunul sedlo výš a bylo po problému. Ještě mě to mělo napadnout včera...

Až do Mýta jsme jeli hlavně z kopce, pak víceméně po rovině. Jede se nesrovnatelně lépe než včera.

Cestou měníme trasu a to hned několikrát. Hodně jsme jeli z kopce. Vezeme se přívozem.

Dig.

Přejížďeli jsme řeku Berounku v Darové a moc se mi to líbilo. Přijeli jsme k přívozu, zazvonili na zvonek, z domečku pár set metrů odsud přijel převozník na mopedu a jelo se...

Sar.

Pak lehce do kopce. Mezi mraky vykukuje slunce a je docela teplo. A tak si tak jedu, silnice se srovnala, rychlost se zvýšila, navigace funguje pěkně... Ale najednou jsem tu sám. Zastavil jsem na křižovatce a když dlouho nikdo nepřijížděl, použil jsem telefon a poptal se, co se děje. Prý nic. Akorát Standu zdržela prohlídka jezírka.

Dig.

Bylo to Hromnické jezírko, přírodní památka, která byla pozůstatkem propadnutí štol při dolování bítulice. Rozměry cca 150 x 190 m, hloubka vody až 18m. Nemohl jsem tento údaj ověřit, takže ho přebírám s rezervou.

Sar.

Pak následoval pohodový přejezd do Kaznějova.

Tedy skoro. Těsně před vjezdem na hlavní jsme nezávisle konstatovali, že se něco změnilo a vůbec to nejede. Kaznějov je v širém okolí největší městečko a proto lze předpokládat zvýšenou hustotu restauračních zařízení. Tedy zde bude oběd.

Byl. Standa chtěl pryč kvůli obsluze. Holčina, tak 30, vysoká, pěkné postavy i tvářičky, určitě moc hodná... ale pro obsluhu takového lokálu nevhodná. Dig.

Chtěl jsem ji doporučit, aby vedle ve stánku raději prodávala noviny než dělala "na place", ale měl jsem strach, že by se jí to dotklo a mohla by ihned odejít a my bychom ani to pivo potom nedostali, protože by tam nikdo nezbyl. Sar.

Po jídle jedeme. Dostali jsme se do nejkrásnějšího úseku tohoto přejezdu. Dig.

Např. jsem jeli přes obec Dolní Bělá, kde prý v místní restauraci nikdy nespal Jára da Cimrman (viz foto) - tomuto vyjádření jsem dost věřil, protože ani on se nikdy o Dolní Bělé nezmiňoval. Sar.

Chvilí jsme jeli po hlaví s těmito výhledy

Následovala malinká vedlejší silnička, později průsek v lese, a v něm zapomenutá vesnička, a zloději dřeva...

Bohužel jsme si vychutnali i velmi depresivní část, která byla asi 2 km rovně a

nahoru. Vypadalo to opravdu děsivě a špatně se to jelo. Pak to bylo i kousek dolů. Kolem podzimní krása, celkem teplo, jen začínáme spěchat. V 18 hodin máme být v Nečtinách na ubytovně. Hlavně proto, že tam máme objednanou večeři, prý za nějaké směšné peníze. Šnek se někde zapomněl a tak jsme se dohodli na tom, že já na něho počkám a Standa pojede napřed.

Po hodně dlouhé době přijel Šnek a říkal cosi o svačině, kterou někde sezobnul. Napojili jsme se na silnici a jeli k cíli.

Jenomže za pár okamžiků jsem na silnici sám. Šnek není v dohledu. Projel jsem vesnicí Hrad Nečtiny a z neskutečného padáku sletěl do vesnice Nečtiny. A jsem tu úplně sám, stmívá se, provoz žádný, potkal jsem jen skupinku výletníků. Zavolal jsem Standovi a ten mě ujistil, že si ten kopec zase vyšlápnu. Nejsm nadšen, ale co se dá dělat.

Za pár minut jsem zase nahoře a tam už na mě čekají. Probrali jsme jak je možné, že se ke mně nedostala informace, že nocleh je zde a ne ve vesnici, kam jsem dojel a přesunuli jsme se do místa noclehu.

Přijeli jsme k zámku.

Dig.

Pikantní na názvu naší "ubytovny" je , že je to školici a vzdělávací centrum ZČU Plzeň, je to v bývalém zámku Nečtiny, který s enachází v obci Nečtiny hrad.To mně připomíná Žebrák ,který je v obci Točnick a naopak. Sar.

Aha, u vchodu chybí už jen livrej, kterému bychom dali klíče aby nám zaparkoval vozidla. Z venku je to velkolepé. Zajeli jsme dovnitř, odstrojili, zanesli bagáž do pokoje a ouha. Nevaří se. Prý odpadla akce, kvůli které tu měla být kuchařka. To není moc veselé. Sešli jsme do lokálu a zjistili, že je to jen jídelna a to bez obsluhy. Pro cokoliv se musí k pultu. Skončili jsme u piva a tyčinek, brambůrků a oříšků. Fakt vydatná večeře.

Po 23té hodině jsem zvolna usínal a tak jsme se přesunuli na pokoj. Chvilí jsme probírali všechno možné a víc toho nevím

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Hrad Nečtiny	61	687	75	16	13 - 9

Ráno 29.10. sobota

Probudil jsem se po osmé. Standa už byl vzhůru a cosi studoval. Pak nám nastínil trasu dnešního výjezdu a předčítal zajímavosti o místech, kudy pojedeme. Mě zaujalo to, že se v textu několikrát psalo o stavbách, které má na svědomí Santini. Ano, ten Santini, který znečistil spoustu italských měst, včetně Vatikánu, svými monstr stavbami. Jsem tedy na to dost zvědavěj.

Lehce jsme přebalili na jednodenní výlet a po snídani hurá ke kolům. A jedéééém.

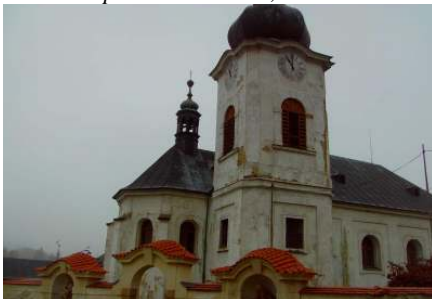
Je skvostný podzimní den. Sice teplo, ale mlha. A scenérie.

Jedeme lesními cestami převážně z kopce. Fyzicky je všechno v nejlepším pořádku, ale je mi nějak rozmazano, až depresivno. No, třeba se to časem zlepšit.

Terénem jsme dojeli do Manětína. Mají tu zámek, konzum, prodejnu na auto - moto díly a benzínku. Použili jsme všechno. Zámek - na pohled na krásno,

konzum - k dokoupení pití, Auto-moto - k zakoupení šlahounku k Standově pumpičce a benzínku - k doplnění vzduchu. Jo, a ještě paní - k informacím o naší další trase. Pak jsme se vydali do mlhy.

Po nějaké době, kde jsme vůbec netušili kde jsme, s viditelností do deseti metrů jsme odbočili zase do terénu. Ano, pěkné. Jenom ta mlha...

Po hodině jsme vyjeli u řeky Střela u ranče Havraní kámen.

Ano, pěkné. A teď nahoru. Pěšky. Je to hodně nahoru a rozbitá cesta. Kousek pod vrcholem jsme navštívili židovský hřbitov ze 16tého století. Depresivní náladu to jen podtrhlo. Pak jsme úspěšně dorazili do Rabštejna. Hned jsme šli okouknout zříceninu hradu.

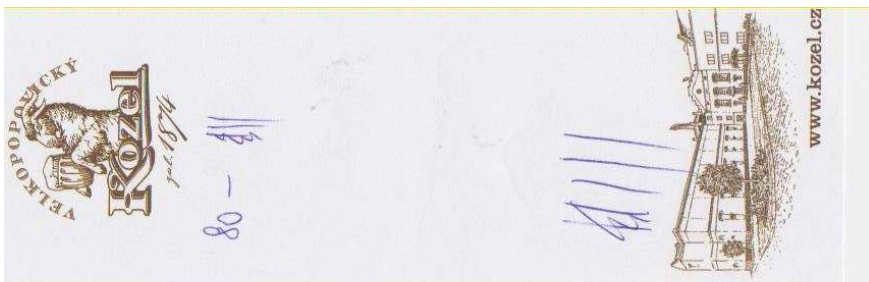
Tedy pokud to všechno tady patřovalo k sobě, muselo to být velkolepé. Ještě jsme sjeli ke starému mostu. Jsem na něj opravdu zvědav. Má být celý z břidlice.

Jsmu u něj. Je to tak... no, pěkný, ale je půl jedný a chtělo by to oběd.

Aspoň malý. Stojíme 20 metrů od zařízení „Klub Hubert“. A asi to tu vedou strandisti...

Použili jsme jej a poobědvali. Zajímavé bylo zaúčtování. Patrně mají dnes akci vše za 80.

Po obědě jsme se rozdělili. Mně je pořád nějak mrzuto, ale mám chuť pokračovat v cestě. Ne tak Šnek. Podlehl celkově chmurné atmosféře a projevil přání se vrátit. No co se dá dělat. Se Standou se rozjíždíme vstříc dalším zážitkům. A že to začalo zostra.

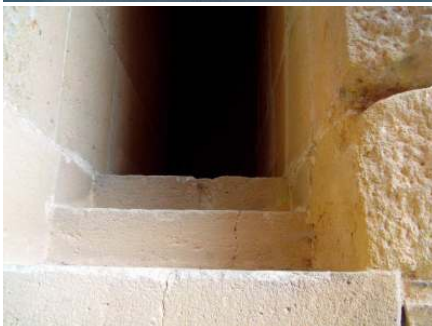
Přejeli jsme ten starý most a za ním velmi zvolna zdolávali 18ti procentní stoupání. Do toho vysvitlo slunce, zmizela mlha a bylo značně lépe. Kopec jsme zvládli a pak se jelo celkem dobře. Trochu se to vlnilo, ale bylo to v mezích obvyklosti. Krátce před průjezdem obce Potvorov zase padla mlha a zalezlo slunce. Hned to bylo znát na postupu. sice nepatrně, ale zpomalili jsme.

Za Potvorovem

to zase bylo pro záznam nezajímavé. Jízda v mlze, zvlněná silnice, žádný výhled. V tomto duchu jsme dojeli do Mariánské Týnice Malá obec se třemi baráčky a co je podstatné, ohromný kostel. Jedeme to okouknout. Je to sice v rekonstrukci, ale z venku přístupné. Je to opravdu velkolepé a prý je to podle projektu Santiniho.

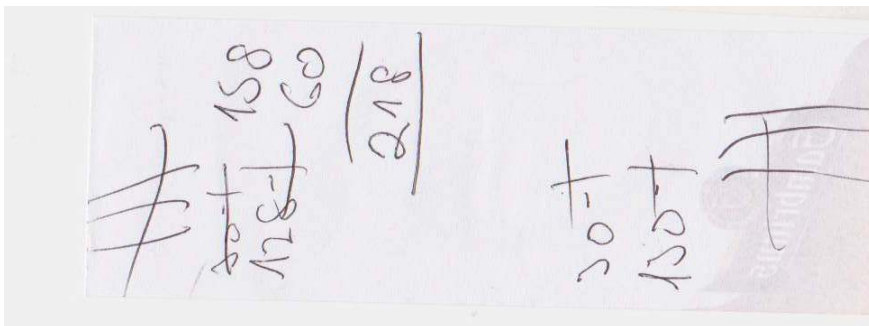

Jedeme dál. Další průjezdový bod jsou Mladotice vzdálené 10 kilometrů. Je to neuvěřitelné, jak to krásně jede a za jak krátkou dobu jsme tam. Nic zajímavého tu není. Nebo možná je, ale schovali to před námi do mlhy.

Další významný bod je Manětín. Ano tam už jsme dneska byli. Ale jak známo opakování je matka moudrosti. Odtud je vzdálen 12 kilometrů. A zase není o další cestě co napsat. Mlha, kopce, našťastí převahou dolů, minimální provoz, takže by se dalo říct, že se jede dobře. Manětín jsme projeli a za pět kilometrů zastavili v Nečtinách u hospody. Tady na nás čekal Šnek. Tentokrát nechal stát kolo tak, že na něj bylo dobře vidět ze silnice. Zaparkoval jsem a měl se k odchodu do lokálu. Ale místo toho došlo k dalšímu dělení. Standa projevil přání jet napřed na zámek. No dobrá. Ale tam není nic k jídlu. Prý nevadí. Dal jsem mu klíče a popřál mu příjemný kopec. Pak už mě nezadrželo nic při cestě za jídlem, pivem a Šnekem.

Lokál sám byl velmi útulný. Šnek zašitý v koutě a skvělejší výčepák. A tak se stalo, že mám před sebou pivo a objednanou bohatou večeři. Šnek byl překvapen rychlostí s jakou jsme sem dojeli po rozdělení v Rabštejně. Prý jsme tu o 45 minut později než on. Pak jsme se bavili o všem možném až mi naservírovali jídlo. Při jeho konzumaci jsem ztichl. Až tak to bylo výborné.

Po ještě dvou pivech jsme se rozhodli pro odjezd na zámek. Ještě jsem poškádlil kuchařku, mimochodem velmi pěkné mladé koťátko, pak výčepáka a jedem.

Je tma, chladno a mlha. A je to do kopce. A tak zvolna šlapem vzhůru. Ale není to nijak zajímavé. Až příjezd na zámek po zaparkování kol. Nemohli jsme najít Standu. Prošli jsme zámek odspoda nahoru a zase dolů a furt nic. Seděl zašitý ve tmě u televize a nechal nás celkem 3x projít kolem aniž by o sobě dal vědět. Až na telefonní výzvu nám dal klíče od pokoje. Pak už to zase nebylo zajímavé. Přendali jsme se do společenského a šli do jídelny a tam strávili zbytek večera...

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Hrad Nečtiny	58	758	70	14,9	13 - 5

Ráno 30.10. neděle

V noci se měnil čas. A tím pádem nás Standa vzbudil v půl osmé. To je hnus!

Dig.

Moje pozvánka na rozcvičku nebyla akceptována, tak jsem také zůstal nerozcvičen.

Pak probíhala normální snídaně. Tedy snídaně na zámku a v posteli. Až sem

dobry. Ale pak... Balení a úklid. Je k neuvěření jakej čurbes jsme zvládli vyrobit za dvě noci.

Přípravy k odjezdu vrcholí. Všechno běží jak má. Až do okamžiku, kdy Standa přivedl své kolo a na něm zjistil roztrženou duši s rozervaným pláštěm. Tak to je síla. Chvilí vymýšlíme řešení. A je tu. Půjčím mu přední kolo, on dojede do Manětína, tam znermocnění místního gumaře, přiveze plášť, nazujem to a pojedem. Standa odjel. Se Šnekem jsme zasedli do klubovny k televizi. Ani neprošly reklamy a Standa byl zpátky. Přivezl celé přední kolo z nějakého vraku. Také 26". Tak jsme to přezuli a vymysleli ten postup, že zajedem do Manětína k onomu gumařovi, tam přezujem a pojedem na Prahu. Bezvadně to vychází. Akorát Šnek prohlásil, že jede rovnou do Plzně a tohle dobrodružství ho nezajímá. Opouštíme zámek. Hned na silnici se rozloučil a odjel na opačnou stranu. My padáme z kopce do Nečtin a pak za 5 kilometrů je Manětín. Plášť je opravdu nutné vyměnit. Je stažen z vraku, silně zpuchřelý a plný trhlín. Lze předpokládat, že cestu na Prahu nevydrží.

Jsmo v Manětíně. Krátké jednání s gumařem dopadlo na výbornou, má dokonce plášť úplně stejný, jako má Standa na zadním kole. Mrzutosti nastaly během montáže při pokusu o nahuštění. Nejdříve jsme přišli na to, že nový šlahounek nejde našroubovat do jeho pumpičky. Pak bylo špatně to, že pumpička neoplývá vnitřním ventilkem, zato šlahounek eliminuje činnost ventilkku v duši. Takže kombinace: zašroubovat jeden šlahounek do druhého, to celé silou podržet u mé pumpičky a pokusit se dopravit aspoň nějaký vzduch do duše. Jde to, ale dře to. Vzduchu je tak akorát na dojetí k nedaleké benzínce. I přejezd k ní vyšel a tak Standa dohustil a jedeme.

Ještě 4 kilometry po včerejší trase a pak odbočujeme do krajů nepoznaných. Krajina kolem je plná kopců, vesměs porostlých jehličnatými lesy. To se pozná podle toho, že pokud je někde listnatý strom, je barevný. Porosty kopců jsou však tmavě zelené. Svítí slunce, nad krajem je lehký mlžný opar. Jedeme teď spíše z kopců. Jízda je báječná, kraj kolem liduprázdný, provoz na nule. Je to nádhera. Trvá to až do Plasů. Odtud míříme na

východ a to je velmi do kopce. A dlouho, na vrcholu dáváme lehkou svačinku a kocháme se pohledy do daleka. A že je se na co dívat. Pozdně podzimní slunce a barvičky vytvořené podzimem dávají vzniknout úžasným scénériím. No, ale pěkného bylo dost, pokračujeme v jízdě. Tentokrát dolů. Sjezd byl zase pěkný a dlouhý. Akorát jsme se trochu zamotali do zdejších vesniček. Ale jak už to tak vždycky je, našli jsme se a pokračujeme slunným dnem k dnešnímu cíli. Na ceduli píšou, že Svinná je odtud 5 kilometrů daleko. Svinná znám a nějak si myslím, že odtud už trefím. Vydali jsme se tam. A ukázalo se, že tato volba byla sice úžasná, ale poněkud do kopce. Ale zvládli jsme ho. A pak se to najednou nějak zlomilo a začalo to jet. A ano, měl jsem pravdu, znám to tu. Silnice nás vede do Zbiroha. Akorát mě otravuje, že tady pořád píšou o nějakých uzavírkách v našem směru. Nic, jedeme dál. Třeba to projedem.

A tak to také dopadlo. Uzavírky byly průjezdné a co víc, byla tam úplně nová silnice. A kromě nás asi všichni věděli, že se tudy jezdí. A tak jsme ve Zbiroze. Sjeli jsme si moje oblíbené náměstí a zastavili u konzumu. Šlo jen o drobné doplnění energie pomocí sladkostí. Pak jsme se chtěli vydat... Kam vlastně? Mně by se chtělo jet dál, ale Standa několikrát pronesl tezi o nádraží a vlaku. Vyjeli jsme nesprávným směrem a tak se Standa zeptal nějakého pána. Ten mu chvíli vyprávěl kudy dál a pak jsme vyjeli. Já jsem nijak extra neposlouchal a tak jedu za Standou. A jedeme pořád dál a začínám být nejistý. Nádraží a tudy? A navíc to tu zase poznávám. Za pár kilometrů budeme v Žebráku. Škoda, že jsme nejeli přes Týček. To bychom jeli skoro až do Zdic z kopce. Takhle najíždíme na hlavní a jedeme vlastně tamtéž. Naštěstí tu není žádný provoz a jede se velmi dobře. Zase máme převahu dolů a tak se rychlost pohybuje mezi 25 – 35ti kilometry za hodinu.

A už jsme ve Zdicích. Začíná se stmívat. Na výjezdu ze Zdic odbočujeme na naši oblíbenou stezku objíždějící kopec do Králova Dvora. A upalujeme po rozbité cestě na Beroun. Pořád to docela pálíme a tak se stalo, že protijedoucí blázen na kole se se mnou málem srazil. Dost dlouho mu trvalo, než pochopil, že ten, kdo uhne nebudu já. A za pár desítek metrů jsme potkali dalšího. Ale ten měl místa dost. A tak jsme jeli šerem pořád dál a dál. Dostali jsme se na silnici a pak i na stezku a pořád jsme svištěli, teď už tmou a najednou jsme se ocitli na nádraží. V Berouně. No, mám dojem, že teď už by to ten vlak chtělo. A tak jsme najeli do haly a našli jsme si spoj, který je ten on. Koupili jsme lístky a najednou se ozvalo z rozhlasu, že osobák na Prahu stojí na první koleji. Jak to? Ještě neodjel? Tak fofr! Takhle rychle jsem se po nádraží už dlouho nepohyboval... Stihli jsme to. Usedli jsme, udělali si pohodlí a vlak se dal do pohybu. A tím vlastně všechno dospělo ke konci. Za necelou hodinu jsme zastavili v Praze a rozloučili se...

A to je všechno.

Kromě toho začátku, kdy jsem málem zdechnul a toho dne, kdy pro mlhu nebylo co obdivovat, to byla docela fajn. A navíc jsme spali na zámku. Opravdovém zámku. A dokonce i se snídání v posteli...

Dig.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Dení kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Praha	55	862	104	18	15 - 2

Celková technická data:

tři podzimní jezdcí...: Šnek, Dig, a Standa

Účast
Oficiálně přiznaná
kilometráž
Příště

323 km

Uzavírání cest

Trasa výpravy		
Praha	Dolní Bělá	Plasy
Černošice	<u>Hrad Nečtiny</u>	Svinná
Beroun	Manětín	Zbiroh
Zdice	Rabštejn	Žebrák
Komárov	Potvorov	Zdice
Olešná	Mariánská Týnice	Beroun
<u>Cheznovice</u>	Mladotice	
Mýto	Manětín	
Darová	<u>Hrad Nečtiny</u>	
Kaznějov	Manětín	Praha

Osoby, jejich zkratky a písmo:

Standa (Sar), Dig (Dig), Šnek (Šnk), Kacína (Jař), Jiné (doprovodný text, nebo text převzatý z jiných materiálů)

© Hell's Tour club 2011
Dig & Sar
Neprodejné
e-mail: dig@hellstourclub.cz